

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Pfv. IX.20.795/2010/5.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Magenheim Mónika ügyvéd I/1.) által képviselt **felperesnek**, dr. Nagy Dezső ügyvéd által képviselt **alperes** ellen kártérítés iránt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon 6.G.40.013/2007. szám alatt indított és másodfokon a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.348/2009/7. számú ítéletével befejezett perében a másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem és az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.348/2009/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 675.000 (Hatszázhetvenötezer) forint felülvizsgálati részperköltséget és az államnak az adóhatóság felhívására 2,500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság 71. sorszámú ítéletével elutasította a felperes keresetét, melyben kártérítés címén bruttó 73,767.627 Ft és kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezése folytán hozott ítéletével részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét és az alperest 3,048.460 Ft-ban és annak kamataiban marasztalta. A jogerős ítéleti tényállás szerint a felperes mint szállító és az alperes mint megrendelő 2003. október 20-án villamosenergia termeléséhez szükséges tüzelőanyag szállítására kötöttek szerződést, amelyben az alperes kötelezte magát, hogy 2004. január 1. napjától kezdődően a külön megkötött szállítási ütemtervnek megfelelően szárazanyagot

vásárol a felperestől. A felperes a 2004. évi szállítási ütemtervet elkészítette, amelyre az alperes írásban nem válaszolt, de úgy nyilatkozott, hogy a felperes által 2004. évre felajánlott 12000 tonna szalmabálát felaprított formában a lehetőséghez képest a legrövidebb időn belül fel kívánja használni. Ezt követően a szállítás megkezdését illetően akadályközléssel nem élt, de egy csekély mennyiség kivételével a felperes által felajánlott teljesítést nem fogadta el. A jogerős ítélet szerint az alperes megsértette a szerződés teljesítésében való együttműködési kötelezettségét azzal, hogy az ütemtervre nem nyilatkozott és akadályközléssel sem élt. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 339. §-ában írt bizonyítási kötelezettségének a 4,224.425 Ft-ban megjelölt tényleges kára, a 43,463.110 Ft összegben érvényesített elmaradt haszna, az ingatlan áron aluli eladása miatt felmerült 12,000.000 Ft vesztesége, valamint az üzemeltetési szerződésből eredő 165.855 Ft-ban meghatározott kártérítési igényei tekintetében.

A másodfokú bíróság a felperes 4,224.425 Ft tényleges kárigényével kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes csak azoknak a szalmabáláknak a beszerzési költségeit igényelhetette jogszerűen az alperestől, amelyeket nem tudott értékesíteni. A H Service Kft. részére 2112 db, 1,950.326 Ft-ért, az alperesnek 93860 kg, 1,165.732 Ft-ért eladott szalmabálák esetében azok beszerzésével felmerült költségei megtérültek. A csatolt számlákban a beszerzett bálamennyiség nincsen feltüntetve, így azokat nem lehet összevetni az értékesítésről készült számlákkal. Arra sincsen adat, hogy a felperesnél további szalmabálák maradtak készleten, illetve váltak használhatatlanná.

Az üzemeltetési szerződés megszegéséből eredő 165.855 Ft-ban megjelölt kár sem bizonyított, mert a felperes nem bizonyította, hogy az alperes a szerződést megszegte. Ugyanis az alperes a szerződésben megjelölt gépeket adta a felperes használatába, amelyekkel a felperes meghatározott méretű apríték előállítását vállalta. A felperes a szerződésben kikötött azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlásával megakadályozhatta volna a dolgozók további foglalkoztatásából eredő kárát.

Nem tudta bizonyítani a felperes azt sem, hogy az alperes szerződésszegő magatartása miatt került sor a jelzálogjoggal terhelt ingatlan áron aluli értékesítésére, amely miatt 12,000.000 Ft kárigényt érvényesített a felperes. Az ingatlanforgalmi szakértői véleményt sem lehetett aggálytalannak tekinteni, mert a szakértőnek nem voltak pontos információi az ingatlan műszaki állapotáról és a felperes nem igazolta, hogy a kárenyhítési kötelezettsége körében megkísérelte az ingatlan reális áron való értékesítését.

Nem látta bizonyítva a másodfokú bíróság a felperes 43,463.110 Ft elmaradt hasznát sem. Rámutatott, hogy az elmaradt haszon számítása

során nem csak az adott termék beszerzésével és feldolgozásával kapcsolatos költségeket kell figyelembe venni, hanem azoknak a közvetett költségeknek a kalkulált összegét is, amelyek a szerződés teljesítése során szükségszerűen felmerültek volna (munkabéreköltségek és járulékok). Ehhez viszont könyvszakértői bizonyításra lett volna szükség, amelyről az elsőfokú bíróság megfelelően tájékoztatta a felperest. Ennek elmaradása miatt a rendelkezésre álló adatok nem voltak elegendők a felperes elmaradt hasznának megállapítására.

A másodfokú bíróság alaposnak találta a felperes fellebbezését a 3,048.460 Ft összegű kárigény tekintetében, amely 2112 db szalmabála szerződésben kikötött vételára és a tényleges eladási ár közötti különbözet miatt érte a felperest, amelyet a rendelkezésre álló okiratok megfelelően bizonyítottak.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel, az alperes pedig csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel élt.

A felperes elsődlegesen a jogerős ítélet részbeni "megváltoztatásával" az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. A jogszabálysértést a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében jelölte meg. Előadta, hogy a 4,224.425 Ft tényleges kárt a felperes számlákkal igazolta. Iratellenes a másodfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy nem volt peradat a készleten maradt, illetve használhatatlanná vált szalmabálákat illetően. K K tanúvallomása igazolta, hogy jelentős mennyiségű bála maradt készleten, amelynek tárolásáról a felperesnek kellett gondoskodnia. Életszerűtlen az a megállapítás is, hogy az 1,950.326 Ft és az 1,165.732 Ft értékű szalmabálák feldolgozásáért fizetett volna ki a felperes 4,224.425 Ft-ot. A bíróságnak legalább a számlákkal igazolt és az értékesítésből megtérült összeg közötti különbséget meg kellett volna ítélnie kártérítésként, tekintettel arra is, hogy jelentős mennyiségű szalmabála maradt készleten. Az üzemeltetési szerződésből eredő kártérítés elutasításával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az alperes kötelezettsége nem pusztán a gépek átadására, hanem a feladatra alkalmas gépek szolgáltatására terjedt ki, amit V Gy tanúvallomása is alátámasztott. A szükséges meghajtást is az alperesnek kellett volna biztosítania. Az ingatlan áron aluli értékesítéséből eredő veszteséget a szakértő aggálymentes véleménye bizonyítja. Az alperes kárenyhítési kötelezettségét teljesítette azzal, hogy maga értékesítette az ingatlant, mert a jelzálogjogosult bank általi értékesítés esetén a veszteség jóval nagyobb lett volna. Az elmaradt haszon összegét az igazságügyi szakértő a szerződés teljesítésével kapcsolatos költségek levonása mellett számította ki. A szalma beszállításával, bálázásával kapcsolatos munkákat nem az alperes, hanem vállalkozók végezték, így az alperesnél semmilyen munkabér vagy egyéb rezsiköltség nem merült fel. A felperes másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú ítéletre is

kiterjedően és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára kérte utasítani.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek az alperest 3,048.460 Ft és kamatai megfizetésére kötelező rendelkezésének a hatályon kívül helyezését kérte és a kereset teljes elutasítását. Előadta, hogy az előző eljárásban meghozott a felperes keresetét elutasító ítéletet a másodfokú bíróság Gf.IV.30.167/2006/3. számú végzésével hatályon kívül helyezte, a megismételt eljárás a hatályon kívül helyező végzés keretei között folyt, amely végzésben a másodfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperes az együttműködési kötelezettségét megszegte azzal, hogy a felperes felé semmilyen akadályközléssel nem élt. Ennek ugyanis ellentmond Z A, T J, V Gy és Á I tanúvallomása. A hatályon kívül helyező végzés iratellenes megállapítást tartalmazott és sértette a Pp. 221. §-ának rendelkezését is, ez okból a megismételt eljárásban tett ítéleti megállapítások is jogszabálysértőek, amiből az következik, hogy az eredeti elsőfokú ítélet felel meg a jogszabályoknak, ezért elsődlegesen annak hatályát kérte fenntartani, az ezt követően hozott határozatok hatályon kívül helyezése mellett. Másodlagosan, ha a Legfelsőbb Bíróság a hatályon kívül helyező végzést megalapozottnak találná, úgy az újabb másodfokú bírósági döntés a marasztalás tekintetében azért törvénysértő, mert az ítélet pusztán annyit rögzít, hogy a felperesnek az áru eladhatóságával kapcsolatos költségei már ténylegesen felmerültek, viszont arra semmiféle bizonyíték nem volt, hogy ezek mikor, milyen mértékben, hogyan lettek teljesítve.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben, illetve a csatlakozó felülvizsgálatban megjelölt okból nem törvénysértő.

A másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során nem követett el olyan eljárási hibát, amely a bizonyítékok értékelésének a felülvizsgálatával eltérő, a felperes számára kedvező döntés meghozatalára alapot adhatna. A másodfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy a felperesnek a 4,224.425 Ft tényleges kiadásai iránti kárigényét miért nem találta bizonyítottnak. A felperes az iratellenességet, illetve a bizonyítékok értékelésének logikátlanságát mindössze abban jelölte meg, miszerint tanúvallomás bizonyította a készleten maradt szalmák tárolását, és életszerűtlen, hogy 2,116.058 Ft értékű szalmabálák feldolgozásáért fizettet volna ki 4,224.425 Ft-ot a szalma ellenértékeként, illetve különféle munkálatok elvégzéséért.

Ez az érvelés nem elegendő a bizonyítékok helytelen mérlegelésének kimutatására. A felperes a fellebbezésében azt állította, hogy a 2112 db áron alul értékesített szalmabálát az Ag-C Rt-től vásárolta meg. Az Rt. számlái 2004. júliusában keltek és összesen 137 hektár

területről származó (sem a bálák darabszáma, sem pedig súlya nincsen megjelölve) szalmára vonatkozik, amelynek vételára összesen 787.756 Ft. A szakértői véleményben fellelhető adatok szerint egy hektár terület szalmahozama kb. 30-40 mázsa, egy szalmabála feltételezett súlya kb. 208 kg. Ebből az következik, hogy az A-C Rt-től vásárolt szalmabála súlya 35 mázsa átlaggal számolva 4795 mázsa, azaz 479500 kg lehetett. A H Service Kft-nek 2004. december 3-án adott el a felperes 2112 db bálát, amelynek súlya kb. 439296 kg-nak felelhetett meg. A felperes az A-C Rt. szalmáján kívül nem csatolt más szállítótól szalma vásárlására vonatkozó számlát. A felperes és az A-C Rt. között létrejött szalma értékesítésre vonatkozó szerződés szerint a szalmát a felperesnek kellett volna báláznia, a tábla szélére rakodnia és elszállítania. A felperes előadása szerint ezen munkák elvégzésére E térségében a G F Kft-vel szerződött. A G F Kft-től származó számla a felperes 4,224.425 Ft-os költségei bizonyítékai között nem szerepel. Több egyéni vállalkozó és fuvarozó számlája szalma szállítására vonatkozik, de a szállítás útvonala nem ismert. Ugyanakkor a felperes által becsatolt szállítólevelek és a felperes előadása szerint az A-C Rt-től a s-i depóba szállított összesen 136 db szalmabálát, amelynek súlya a fenti számítás szerint 28288 kg lehetett. Ennek szállítási költségei nem ismertek. Mindezek figyelembe vétele mellett helyesen következtetett a másodfokú bíróság arra, hogy az értékesített 2112 db kb. 439296 kg + 93860 kg = 533156 kg szalmabálán felüli beszerzést a felperes nem bizonyította. Amennyiben S-ben szalmabálákat tárolt az lehetett az eladott mennyiség is, hiszen a júliusban vásárolt bálákat novemberben értékesítette. Ugyanakkor a felperes nem vette figyelembe, hogy a másodfokú bíróság a csökkentett áron való értékesítésre tekintettel kártérítésként számára 3,048.460 Ft-ot megítélt - a 12.000 Ft/tonna ár a költségeket is tartalmazta - , tehát az általa vásárolt és értékesített mennyiségért összesen (1,950.326 Ft + 1,165.732 Ft + 3,048.460 Ft) 6,164.618 Ft-ot kapott. Ezen felüli kárát tehát nem bizonyította.

A másodfokú bíróság nem látta bizonyítva, hogy az üzemeltetési szerződést az alperes megszegte. A per adatai szerint a Roto-Grind típusú aprítógépet az alperes a felperes ajánlatára szerezte be. Ezzel a géppel vállalta ellenérték fejében a felperes a szalma aprítását. A perben még az sem nyert bizonyítást, hogy az aprítógéppel vagy a meghajtással volt-e probléma, mert erre nézve eltérő tanúvallomások álltak rendelkezésre (G.40.031/2005/10.számú jegyzőkönyv); az egyik tanú szerint csak a kardánt kellett volna megfordítani, a másik tanú szerint magasabb fordulattal kellett volna hajtani a gépet. Ezt a kérdést csak szakértői bizonyítással lehetett volna eldönteni. Tény, hogy a felperes meghatározott típusú gépeket vett át üzemeltetésre és ezekkel vállalta a szalma aprítását. Az aprítógépet maga választotta ki, a hajtást adó vontatót is a típus ismeretében vette át, az a körülmény, hogy a

gépek együttes működtetése nem hozta meg a kívánt eredményt, nem jelenti azt, hogy az alperes az üzemeltetési szerződést hibásan teljesítette volna.

Az ingatlan áron aluli értékesítéséből származó kár és az alperes jogellenes magatartása között az okozati összefüggés nem bizonyított. A felperes még 2003. március 21-én kötötte meg azt a hitelkeret-szerződést, amelynek biztosítására 20,000.000 Ft értékhatárig keretbiztosítási jelzálogjogot alapított, többek között a perbeli ingatlanra. Ennek keretében megkötött kisvállalkozói folyószámla hitelszerződés a likviditási problémák megoldására szolgált, amely nem bizonyítja, hogy a banki hitelt az alperessel kötött szerződés indokolta volna. A forgóeszköz finanszírozásra 5,000.000 Ft-os kölcsönszerződést kötött a felperes 2004. december 31-ei visszafizetési határidővel. A peres felek a 2004. évre vonatkozó szállítási ütemtervben nem állapodtak meg, az alperes 2004. augusztus 2-ai nyilatkozata bár 12000 tonna szalmabála 2004. évi átvételére utalt, de a teljesítési határidő meghatározása nélkül. Ilyen körülmények között nem bizonyított, hogy az alperes szerződésszegése miatt nem tudta a felperes az 5,000.000 Ft-os hitelt visszafizetni. A perben arra sem volt adat, hogy milyen tényleges összegű tartozás miatt kellett a felperesnek a jelzálogjoggal terhelt ingatlant értékesítenie. Arra alappal hivatkozott a felperes, hogy ha az ingatlant a bank értékesíti, nagyobb veszteség éri, hiszen a zálogszerződés szerint a banknak joga volt egy éven belül 16,800.000 Ft vételárért eladni az ingatlant. Arra azonban helytállónan utalt a másodfokú bíróság, hogy a felperes nem bizonyította, miszerint a reális áron történő értékesítés érdekében úgy járt el, ahogyan az adott helyzetben elvárható volt, azaz valóban csak egyetlen vevő részéről kapott vagy kaphatott ajánlatot.

Az elmaradt haszon bizonyíthatatlansága tekintetében valóban iratellenes az az ítéleti megállapítás, hogy a felperesnek a költségei között bizonyítania kellett volna a kifizetett munkabérek és járulékokat. A szalma betakarítására, bálázására, rakodására és szállítására ugyanis a felperes vállalkozói szerződéseket kötött. A másodfokú bíróság ítélete azt azonban helyesen tartalmazza, hogy az elmaradt haszon formájában bekövetkezett kár megállapításának alapjául az a tényleges haszonkiesés szolgálhat, amely haszon bekövetkeztére a károsult alappal számíthatott. C J igazságügyi szakértő véleménye valóban figyelembe vette a szalma bálázásának, rakodásának, kocsira rakásának költségeit, kivéve azt a szállítási költséget, amely a felperest a teljesítés helyéig terhelte volna. Ez utóbbi költségeket csak durva becsléssel lehetett volna megállapítani. Az említett kiadások - a felperest terhelő szállítást kivéve - a szerződésben kikötött árak alapján voltak megállapíthatók. Annak bizonyítása azonban elmaradt, hogy a felperes ténylegesen

rendelkezett-e 12000 tonna szalmabála felett - az értékesített mennyiség kivételével - oly módon, hogy azokat az alperesnek teljesítésként át tudta volna adni. A felperes és a vállalkozók között létrejött szerződések többségében nincsen meghatározva, hogy pontosan hol van az a terület, ahonnan a szalmát be kellene gyűjteni, az pontosan kinek a tulajdonában vagy használatában van. Az sem állapítható meg, hogy ténylegesen mennyit takarítottak, illetve báláztak be, szállítottak el a területről az egyéni vállalkozók, mert a szalma mennyiségi és minőségi átvétele az alperes telephelyén történt volna. Arra sincsen adat, hogy a felperes birtokba vett volna - az A-C Rt-től vásárolt mennyiség és az alperesnek átadott mennyiségen felül - szalmabálákat, illetve azokból hány darabot tárolt be. Arra nézve sincsen semmilyen bizonylat, hogy a G-F Kft. elvégezte volna a szerződésben kikötött feladatokat, a különböző helyeken bebálázott szalmát az o-i telephelyre szállította, illetve ott tárolta volna. A szakértői véleményből és A I tanúvallomásából kitűnően arra viszont volt adat, hogy a több hetes eső a bálázást akadályozta, holott a szalma betakarítását a kombájnolástól számított egy-két héten belül el kell végezni ahhoz, hogy megfelelő minőségű maradjon és el kell szállítani, hogy a tarlóhántást el lehessen végezni. A F-Faluszövetkezet 2004. október 19-i leveléből az tűnik ki, hogy a felperes nem kezdte meg az aratással egyidőben a szalma betakarítást és a kazlazás sem volt szakszerű, a szalmabálák elszállítása is elmaradt.

Mindezekből a tényekből helyes az a következtetés, hogy a ténylegesen eladott mennyiségen felül nem bizonyított az, hogy a felperes milyen mennyiséget és minőséget tudott volna az alperesnek átadni és milyen tényleges költségeket tudott volna a bevétel terhére elszámolni.

A csatlakozó felülvizsgálati kérelem is alaptalan.

A felülvizsgálati kérelem a másodfokú hatályon kívül helyező végzés iratellenes megállapítását sérelmezi, és az eredeti elsőfokú ítélet hatályban tartását kéri.

A hatályon kívül helyező végzés felülvizsgálati kérelemmel nem támadható, a Legfelsőbb Bíróság a végzés ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelmet annak idején elutasította. A korábbi elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezés folytán már nem létezik. Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárást a végzésben írt keretek között kellett felvennie és az összes bizonyíték egybevetésével kellett a tényállást megállapítania. Abban a kérdésben, hogy az alperes követett-e el szerződésszegést a hatályon kívül helyező végzés a Pp. 228. §-ára tekintettel anyagi jogerővel nem bírt, tehát azt az alperes a megismételt eljárásban is vitássá tehetette, és az elsőfokú ítéletben erre nézve is tényállást kellett megállapítania. Az elsőfokú bíróság újabb ítéletében a hatályon kívül helyező végzés indokolásával egyezően

megállapította, hogy az alperes akadályközléssel nem élt. Az alperes az ítélet ezen ténybeli indokolása ellen sem fellebbezést sem csatlakozó fellebbezést nem jelentett be, ezért a másodfokú bíróság ezt a tényállási elemet fellebbezés hiányában nem bírálta felül. A felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet; a másodfokú bíróság pedig nem követett el eljárási szabálysértést akkor, amikor fellebbezés hiányában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást helyesnek fogadta el (Pp. 252. § (3) bekezdés). Fellebbezés hiányában a másodfokú eljárásnak már nem volt tárgya az alperes szerződésszegő magatartásának a ténye, ezért a felülvizsgálati eljárásban azt az alperes már nem teheti vitássá. A jogerős ítélet marasztaló rendelkezése nem törvénysértő. Annak ugyanis nincsen jogi jelentősége, hogy a 2112 db szalmabála beszerzésével kapcsolatban milyen költségek merültek fel. Nem vitatható ugyanis, hogy a terméket az alperes beszerezte, tehát ezzel kapcsolatban költségei keletkeztek. Az sem vitatható, hogy ha ezt a mennyiséget az alperes átveszi - a 12000 tonna átvételi kötelezettség keretén belül, amelynek terhére a nádat már korábban átvette - akkor ellenértékként 12.000 Ft/tonna vételárhoz jutott volna hozzá a felperes, hiszen az alperes az átvett szalmáért is a szerződésben kikötött energia fű kezdő árát fizette ki. A felperes kárenyhítési kötelezettsége keretében a szerződéses áron alul kényszerült a bálákat értékesíteni, így elmaradt haszna megtérítését alappal követelte az alperestől.

A Legfelsőbb Bíróság a fentiekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A felperes felülvizsgálati kérelme nettó 59,853.390 Ft felülvizsgálati érték, az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme pedig 3,048.460 Ft felülvizsgálati érték tekintetében alaptalannak bizonyult. Ezért a peres felek a jogorvoslattal egymásnak okozott költségeket a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó 78. § értelmében kötelesek megfizetni. A Legfelsőbb Bíróság az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése szerint állapította meg, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban. Az alperesnek járó munkadíj ÁFA-val együtt 750.000 Ft, a felperesnek járó munkadíj 75.000 Ft, a két összeg beszámítását követően a fennmaradó perköltségben a bíróság a felperest marasztalta.

A felperes a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. és 15. §-a szerint köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2010. október 26.

Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. tanácselnök, előadó bíró
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

(PBné)